

ANATOMIJA PROPALOG LICENCIRANJA PRIVATNOG OBEZBEĐENJA

Predrag Petrović

ZAŠTO JE ZA 3 GODINE LICENCIRANO MANJE OD
10% AKTIVNIH FIRMI I RADNIKA?

ZAŠTO JE KVALITET OBUKE LOŠ I KAKO SE
MOŽE POPRAVITI?

KOJA SU REŠENJA PRED DONOSIOCIMA
ODLUKA?

UVOD

Privatni sektor bezbednosti je nakon 20 godina poslovanja u pravnom vakumu konačno uređen posebnim Zakonom o privatnom obezbeđenju usvojenim novembra 2013 godine. Najveća očekivanja od Zakona su bila da će u relativno kratkom roku biti licencirane firme za privatno obezbeđenje i zaposleni u njima, što bi omogućilo da se konačno utvrdi koliko firmi za privatno obezbeđenje radi legalno u Srbiji i koliko radnika svaka od njih upošljava. Očekivalo se takođe i da će doći do profesionalizacije sektora, jer radnici privatnog obezbeđenja moraju da završe posebne specijalističke obuke i polažu ispit kako bi dobili licence za rad. Međutim, tri godine od usvajanja Zakona, MUP je izdao licence za rad samo 21 firmi i 3570 radnika obezbeđenja¹, od ukupno 300 firmi i 50000 zaposlenih, koliko je procenjeno da postoji na dan usvajanja Zakona. I to nasuprot činjenici da je zakonski rok za licenciranje produžen sa 6. juna 2015. na 1. januar 2017. Ali, ne samo da je mali broj firmi i radnika licenciran, već još važnije, kvalitet obuka je slab što znači da nema ništa ni od očekivane profesionalizacije privatnog obezbeđenja. Na sledećim stranama ćemo pokušati da odgovorimo na pitanje zbog čega je primena ovog Zakona toliko loša, kako se može unaprediti obuka i koja su moguća rešenja pred donosiocima odluka.

KAŠNjenje SA USVAJANJEM PODZAKONSKIH AKATA

Prvi razlog za kašnjenje u primeni Zakona je taj što MUP nije usvojio podzakonsku regulativu na vreme. Naime, za punu primenu Zakona bilo je neophodno da MUP usvoji preko 10 podzakonskih akata u roku od 6 meseci od stupanja na snagu Zakona, odnosno do sredine 2014. godine. Najvažnija dokumenta su pravilnici kojima se propisuju uslovi za osnivanje trening centara, propisuje program nastave obuka za radnike privatnog obezbeđenja, formiranje ispitne komisije i polaganje završnog ispita.² Radi se o veoma specifičnim i tehničkim dokumentima čija izrada je, čini se, prevazilazila trenutne kapacitete MUP-a. Do februara 2015. usvojena su 4 pravilnika, među kojima nije bio onaj koji reguliše polaganje ispita, kao ni akt o formiranju ispitne komisije.³ Zato je i sam MUP predložio da se rok za završetak licenciranja produži na januar 2016. godine⁴, ali je tokom rasprave u Narodnoj skupštini o izmenama Zakona o privatnom obezbeđenju zaključeno da je ipak potrebno više vremena za okončanje ovog posla i kao novi rok određen januar 2017. Pokazaće se da ni ovaj rok nije dovoljan za okončanje procesa licenciranja privatnog obezbeđenja, ali sada iz drugih razloga koje ćemo objasniti dalje u tekstu.

¹ Ove podatke je BCBP dobio od MUP-a 25.10.2016. godine, na osnovu zahteva za pristup informacijama od javnog značaja.

² Četiri najvažnija pravilnika neophodna za početak primene Zakona o privatnom obezbeđenju su: (1) Pravilnik o bližim uslovima koje moraju da ispune pravna i fizička lica za sprovođenje stručne obuke za vršenje poslova privatnog obezbeđenja, "Sl. glasnik RS", br. 117/2014; (2) Pravilnik o programima i načinu sprovođenja obuke za vršenje poslova privatnog obezbeđenja, "Sl. glasnik RS", br. 117/2014; (3) Pravilnik o načinu polaganja stručnog ispita za vršenje poslova privatnog obezbeđenja, visini troškova organizovanja i sprovođenja ispita i sadržini i načinu vođenja evidencija, "Sl. glasnik RS", br. 104/13; (4) Rešenje o obrazovanju Komisije za polaganje stručnog ispita za vršenje poslova privatnog obezbeđenja.

³ Obuka bezbednjaka do 2018, Privredna komora, 10.3.2015. <http://www.pks.rs/Vesti.aspx?IDVestiDogadjaji=16878>

⁴ Veliki izazovi u primeni Zakona o privatnom obezbeđenju, Izveštaj sa okruglog stola, BCBP, 31.3.2015. <http://www.bezbednost.org/Bezbednost/5766/Veliki-izazovi-u-primeni-Zakona-o-privatnom.shtml>

GDE SE OBUČAVAJU RADNICI PRIVATNOG OBEZBEĐENJA?

U Srbiji je usvojen „decentralizovan“ model obučavanja radnika privatnog obezbeđenja, jer je Zakon propisao da obuke za radnike privatnog obezbeđenja mogu da izvode sva pravna i fizička lica koja ispunjavaju materijalne, tehničke, stručne i kadrovske uslove za izvođenje obuka.⁵ Prvo Rešenje o ovlašćenju za sprovođenje stručne obuke MUP je izdao 2. februara 2015. godine trening centru „Eduikator MK“, koji ima i najrazgranatiju mrežu svojih centara širom Srbije (ukupno 9). Eduikator MK je osnovao penzionisani general policije Mladen Kuribak, koji je od 2005. do 2014. godine bio na čelu direkcije policije. Do avgusta 2016. godine MUP je ovlastio ukupno 91 pravno lice da izvodi obuke. Trening centre su registrovale i najveće kompanije za privatno obezbeđenje u Srbiji – G4S i Securitas.

Samozaštitna delatnost izgubljena u prevodu

Zakon o privatnom obezbeđenju jasno propisuje u članu 2. da pod privatno obezbeđenje spada i samozaštitna delatnost, odnosno sva pravna lica i preduzetnici koji su obrazovali unutrašnji oblik organizovanja obezbeđenja za sopstvene potrebe. Pod samozaštitnu delatnost spada na primer služba obezbeđenja koju škola, firma, sportski centar, opština i sl. organizuju samostalno. Međutim, čini se da sa ovim zakonskim odredbama nisu upoznati menadžeri i radnici samozaštitne delatnosti jer se veliki broj njih obraćao BCBP-u sa pitanjem da li moraju da idu na obuke i dobiju licence za rad. Na ovaj problem je nedavno ukazao i sekretar Udruženja privatnog obezbeđenja Aleksandar Nedić, upozorivši da se Zakon o privatnom obezbeđenju odnosi i na javna preduzeća koja imaju samozaštitnu delatnost i da njihovi radnici obezbeđenja takođe moraju da dobiju licence.⁶ Trebalo je, međutim, da MUP i Udruženje za privatno obezbeđenje mnogo ranije upućuju ove apele.

SARADNIK BCBP NA OBUCI ZA RADNIKA OBEZBEĐENJA

U cilju što neposrednijeg uvida u proces licenciranja, Beogradski centar za bezbednosnu politiku (BCBP) je poslao istraživača-saradnika na obuku za radnika fizičko-tehničkog obezbeđenja. Po završetku obuke, on je položio i finalni ispit i stekao licencu. Istraživač je imao zadatak da posmatra kako se nastava odvija, na čemu je naglasak u obuci, ko su polaznici, kako se ponašaju na časovima, kakva su im očekivanja i kako ocenjuju obuku i šta im najviše smeta u izvođenju obuke. Istraživač je imao slične zadatke i prilikom polaganja završnog ispita. On je sproveo niz razgovora sa polaznicima obuka i kandidatima na ispitu. Posmatranje sa učestvovanjem nije jedini način prikupljanja podataka primenjen u ovoj analizi već su korišćeni i intervjui sa drugim neposrednim učesnicima procesa licenciranja, kako radnicima obezbeđenja tako i sa menadžerima privatne bezbednosti. Ispitanici su pohađali obuke u gradovima širom Srbije.

5 Pravilnik o bližim uslovima koje moraju da ispune pravna i fizička lica za sprovođenje stručne obuke za vršenje poslova privatnog obezbeđenja.

6 Januar poslednji rok za licence za poslove privatnog obezbeđenja, Blic online, 2.9.2016. <http://www.blic.rs/vesti/drustvo/januar-poslednji-rok-za-licence-za-poslove-privatnog-obezbedenja/22xdctx>

KO POKRIVA TROŠKOVE OBUKE I LICENCIRANJA

Velika prepreka za početak primene zakona bilo je sporenje između radnika obezbeđenja i njihovih poslodavaca o tome ko treba da pokrije troškove u vezi sa obukom i licenciranjem. Isprva, menadžeri i vlasnici firmi za obezbeđenje su bili odlučni u stavu da ove troškove treba da pokriju radnici obezbeđenja, jer su nosioci licenci radnici a ne firme. Firmama za obezbeđenje se ne isplati da pokriju ove troškove kada radnici mogu lako da promene poslodavca. „Zašto ja da plaćam radnicima njihovu licencu, kada oni sutra mogu da odu u drugu firmu i onda sam ja na gubitku. Džaba sam ulagao u njega.“⁷

Međutim, ovo tumačenje je naišlo na veliki otpor radnika jer su smatrali da ih privatne firme za obezbeđenje ionako izrabljuju dugi niz godina niskom cenom rada i kršenjem osnovnih radnih prava, te da oni sa mesečnom platom od oko 20 hiljada (mnogi imaju i niža primanja) ne mogu da pokriju celokupne troškove licenciranja.⁸ Pozivali su se i na član 49 Zakona o radu koji propisuje: „Poslodavac je dužan da zaposlenom omogući obrazovanje, stručno osposobljavanje i usavršavanje kada to zahteva potreba procesa rada i uvođenje novog načina i organizacije rada... Troškovi obrazovanja, stručnog osposobljavanja i usavršavanja obezbeđuju se iz sredstava poslodavca i drugih izvora, u skladu sa zakonom i opštim aktom.“⁹ Na kraju se oglasilo i Ministarstvo za rad koje je izdalo neobavezujuće mišljenje da su firme dužne radnicima da plate obuku. Ovo tumačenje su prihvatile neke firme i o svom trošku počele da šalju radnike na obuke. Veliki broj firmi koje su radnicima platile obuku su ih takođe obavezale ugovorom da ne smeju samoinicijativno da prekidaju radni angažman u firmi u periodu od 3 do 5 godina (u zavisnosti od firme), ili će u suprotnom morati da plate obuku. Međutim, ostao je problem pokrivanja troškova polaganja ispita i izdavanja licence, koje neke firme ipak ne žele da pokriju jer Zakon o radu pominje samo obuke. Zato je, između ostalog, danas veći broj obučanih radnika obezbeđenja od licenciranih.

Procena troškova

— Lekarski pregled:	4.500 – 5.500
— Obuka:	15.000 – 25.000
— Obuka u streljani:	5.500
— Polaganje ispita:	7.500
— Dozvola:	2.510
— Legitimacija:	1.400
— Ukupno:	40.000 dinara

NEREALAN PROGRAM OBUKE

Program obuke za radnike fizičko-tehničkog obezbeđenja je preambiciozan. On predviđa 101 čas obuke, od čega 66 časova teorijske nastave i 35 praktične (samoodbrana), u ukupnom trajanju ne dužem od 18 dana. Program je podeljen u 16 tematskih celina. Da bi se steklo uverenje o

7 Iskaz menadžera privatne bezbednosti, januar 2016. godine.

8 O položaju radnika privatnog obezbeđenja u Srbiji videti u: Predrag Petrović i Marko Milošević (ur.), Novi-stari izazovi privatnog sektora bezbednosti u Srbiji, BCBP, Beograd, 2015. http://www.bezbednost.org/upload/document/novi-stari_izazovi_privatnog_sektora_bezbednosti_u.pdf

9 Zakon o radu, Službeni glasnik, 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013 i 75/2014.

završenoj obuci nije dozvoljeno ni jedno odsustvovanje sa nastave. Problem je što gotovo nije moguće za ovako kratko vreme preći toliko gradivo. „Realno je da ovakav program obuke traje najmanje 3 meseca.“¹⁰

Pored toga, radnici obezbeđenja uče dosta gradiva koje im neće biti od koristi u svakodnevnom radu. „Ne znam zašto moram da učim koje uslove moraju da ispune pravna lica ako žele da se bave poslovima obezbeđenja i koje sve šifre delatnosti u ovoj oblasti postoje. Ja sam radnik, a ne poslodavac.“¹¹ Drugi polaznik obuke se pita: „zašto moram da znam da li je neko kolerik, melanholik, sangvinik ili flegmatik, kad radim u monitoring centru. Kako ću da utvrdim tip ličnosti preko monitora? Nisam detektiv, a ni ne planiram da budem.“¹²

Glavni naglasak na obukama predavači stavljaju na ovlašćenja koja radnici obezbeđenja imaju. „Predavač bi u sred časa počeo nasumično da proziva i pita polaznike koja su ovlašćenja radnika obezbeđenja. I svi to moraju da znaju.“¹³ Međutim, kao i sa bilo kojim učenjem napamet, izostaje razumevanje onoga što se uči. Radnici obezbeđenja tokom nastave ne uče kako i kada primenjuju koje od ovlašćenja. Nedostaju primeri iz prakse, kao i brojne moguće sporne situacije i „sive zone“ koje postoje ili mogu nastati u praksi.

Čak ni časovi samoodbrane nisu praktični, jer za to nema dovoljno vremena. „Tokom obuke imali smo prilike da se upoznamo sa par bacanja, poluga i zahvata, kao i padovima, ali ne i da sve to izvežbamo i osposobimo se za primenu u radu.“¹⁴ Jedan od nastavnika samoodbrane je polaznicima obuke rekao da je ovo pre svega teorijska obuka, da može da se održava u običnim učionicama i da mu nije jasno zašto je potrebna posebna sala. Ništa više praktična nije ni obuka iz prve pomoći. „Radi se o čistoj teoriji i ni jedan polaznik u mojoj grupi na kraju nije znao da pruži veštačko disanje“¹⁵

Profil prosečnog polaznika obuka

- Preko 40 godina starosti
- Srednja školska sprema
- Već radi kao radnik obezbeđenja
- Ne bavi se sportom
- Loše fizičke spreme
- Nisko interesovanje za usavršavanjem
- Prosečna plata oko 25.000 dinara

Mnogi radnici obezbeđenja koji su prošli obuku čak su osporavali korisnost časova samoodbrane uopšte jer je njihov utisak da se ogromna većina polaznika nikada u životu nije bavila bilo kakvim sportom i da vode fizički neaktivan život. Otud i ne čudi što su i na ovakvo slabo praktičnim časovima samoodbrane zabeleženi slučajevi lakšeg i težeg (samo)povređivanja polaznika.¹⁶

10 Iskaz profesora Kriminalističko-policijske akademije (KPA). Između obuke za privatno obezbeđenje i dela nastave na KPA ima dosta preklapanja i sličnosti.

11 Iskaz polaznika stručne obuke.

12 Iskaz polaznika stručne obuke.

13 Iskaz polaznika stručne obuke.

14 Iskaz polaznika stručne obuke.

15 Iskaz polaznika stručne obuke.

16 Iskaz polaznika stručne obuke.

POLAZNICI PRESPAVALI OBUKU

Obuka za radnike obezbeđenja je veoma zbijena, traje 18 dana tokom kojih polaznici ne smeju da odsustvuju ni jedan čas. Ovo predstavlja veliki problem za polaznike, jer je većina zaposlena i da bi redovno pohađali obuku moraju ili da uzmu odmor ili da iz noćne smene odlaze pravo na časove. Utisak je da menadžeri i vlasnici firmi više vole drugu opciju, jer tako proces rada najmanje trpi, pa oni čak i organizuju odlaske radnika iz noćne smene na obuku. „Grupa radnika je organizovano dolazila iz unutrašnjosti i to iz noćne smene, a firma im je plaćala troškove puta.“¹⁷ Takav ritam ima za posledicu to da „ti radnici dolaze umorni i iscrpljeni na obuku i bukvalno spavaju na časovima“¹⁸. Pojedini trening centri, doduše, omogućavaju nadoknadu propuštenih časova u naknadnom terminu, ali samo u malom obimu, za jedno ili dva odsustvovanja.

NA ISPITU SVI PROLAZE

Po završetku treninga, svaki polaznik koji je redovno pohađao obuku dobija potvrdu o uspešno završenoj obuci. Sa potvrdom o obučenosti i potvrdom o uplaćenju naknadi za polaganje ispita kandidati za dobijanje licence prijavljuju ispit, bilo lično ili preko trening centra u kom su završili obuku. Komisija za polaganje ispita treba pismenim putem da obavesti kandidate o vremenu i mestu polaganja. Međutim, dešavalo se da su pojedini kandidati o vremenu i mestu polaganja ispita bili obavesteni tek dan ili dva pre ispita, zbog čega nisu imali vremena da se pripreme. Razlog je, najverovatnije, to što je propisano da je za organizovanje ispita neophodno da se prijavi minimum 15 kandidata, a u vreme razgovora sa ispitanikom se jako mali broj polaznika prijavljivao, i po nepredvidivoj dinamici, te je bilo teško znati kada će taj minimum biti dosegnut. Međutim, praksa je pokazala da i nema potrebe za pripremom za ispit, što ćemo opisati dalje u tekstu.

Strožiji kriterijumi za mlade i spremnije kandidate

Ispitna komisija je imala drugačiji pristup prema mladim i fizički spremnijim kandidatima, jer su oni morali da znaju i pokažu mnogo više od svojih starijih kolega. „Njihovo ispitivanje je ličilo na pravi ispit, trajalo je duže i više tačnih odgovora su morali da daju.“¹⁹ Koliko je ovo vidljiva diskriminacija ukazuju i reči jednog od ispitanika: „Vide te da imaš 150 kila i 60 godina i ne moraš ništa da znaš. Prolaziš odmah“. Nekoliko ispitanika je ukazalo da su nešto strožije kriterijume na ispitu prema svim kandidatima imali i članovi komisije koji su dolazili iz policijskih specijalnih jedinica (npr. Žandarmerije).

17 Iskaz polaznika stručne obuke.

18 Iskaz polaznika stručne obuke.

19 Iskaz kandidata za polaganje stručnog ispita.

Sam ispit se polaže iz dva dela – teorijskog i praktičnog, odnosno samoodbrane. Tokom oba dela ispita komisija nastoji da od kandidata izvuče makar neki tačan odgovor, kako ne bi pao ispit. Jedan član komisije je na početku ispita iz samoodbrane rekao: „Jasno mi je da ne možete ništa da naučite za 35 časova samoodbrane. Zato ću vas pitati jedno, drugo, treće, četvrto... pitanje, i ako baš ništa ne znate nećete proći.“²⁰ Međutim, prema iskazima ispitanika, dešavalo se da su prolazili kandidati koji baš ništa nisu znali. Tako je jedan kandidat, nakon što ništa iz samoodbrane nije znao, rekao: „Ali ja čuvam arhivu, meni ništa od ovoga ne treba.“²¹

Za neke kandidate je čak i ovakav pristup komisije bio prestrog pa ipak nisu uspeali da polože ispit. Međutim, i za ovakve kandidate postoji velika šansa da dobiju licencu, jer „na kojoj te oblasti komisija obori samo nju sledeći put polažeš“.²² Zato što se ponovo polaže samo deo, a ne ceo ispit, i cena ponovljenog ispita je manja, što je svakako olakšavajuća okolnost za kandidate. Prema podacima MUP-a, stručni ispit za vršenje poslova privatnog obezbeđenja iz drugog ili trećeg puta je položilo 75% kandidata, od ukupnog broja prijavljenih.²³

BOLJE JE PONOVO PRODUŽITI ROK NEGO KAŽNJVATI

Do avgusta 2016. godine MUP je izdao licence za rad samo 8 firmi za privatno obezbeđenje i 1788 radnika obezbeđenja, a do 25. oktobra 2016. godine 21 firmi i 3570 radnika obezbeđenja. Dakle, za 3 meseca licencirano je oko 2000 radnika privatnog obezbeđenja. Očigledno je da licenciranje privatnog obezbeđenja ne može biti okončano do zakonom definisanog roka – 1. januara 2017. Pred donosiocima odluka, pre svega MUP-om koji je odgovoran za primenu ovog Zakona, su tri mogućnosti.

Prva je da MUP nakon isteka predviđenog roka krene u intenzivnu kontrolu privatnih firmi za obezbeđenje i kažnjava sve firme i radnike koji nemaju licence za rad. Činjenica je da je MUP kasnio sa usvajanjem podzakonskih dokumenata neophodnih za početak obuka i licenciranja, ali je isto tako i činjenica da su firme za obezbeđenje jako sporo i uz oklevanje ušle u ovaj proces. U lošoj ekonomskoj situaciji, ovo rešenje bi bilo veoma nepopularno, ali i nepravedno prema onim radnicima koji su položili ispit pred stručnom komisijom MUP-a ali nisu dobili licencu za rad jer čekaju da MUP završi bezbednosnu proveru.

Bezbednosna provera usporava licenciranje.

Stručni ispit pred Komisijom MUP-a položilo je 9580 kandidata, a licencirano je 3570 radnika obezbeđenja. Ova razlika u broju onih koji su položili ispit i licenciranih je posledica činjenice da bezbednosne provere traju dugo a bez njih nije moguće dobiti licencu za radnika obezbeđenja.

20 Iskaz kandidata za polaganje stručnog ispita.

21 Iskaz kandidata za polaganje stručnog ispita.

22 Iskaz kandidata za polaganje stručnog ispita.

23 Odgovor MUP-a na upitnik BCBP-a, 25.10.2016.

Drugo rešenje je da Narodna skupština ponovo produži rok za okončanje licenciranja, ali ne opet za dve godine, već za šest meseci. Potrebno je promeniti i Pravilnik o načinu polaganja stručnog ispita za vršenje poslova privatnog obezbeđenja tako da se omogući postojanje više ispitnih komisija i na taj način sprečilo da (jedna) komisija postane „usko grlo“ licenciranja. Tako bi se dobilo dodatno vreme za okončanje licenciranja, bez velikog odugovlačenja procesa.

Moguća je i treća opcija, koja je ujedno i najgora, da preostali radnici ili barem ogromna većina njih dobije licence do predviđanog roka. To bi podrazumevalo da se potvrde o obučenosti dobijaju bez pohađanja obuke i da ispitna komisija značajno skрати ionako već kratko vreme propitivanja. Na drugi način nije moguće obučiti, ispitati, proveriti i licencirati oko 40000 ljudi za manje od 2 meseca. O ovoj opciji već duže vremena pričaju pojedini radnici i menadžeri privatne bezbednosti, jer „ionako se ne postiže ništa ovom obukom. Ja radim u privatnom obezbeđenju već 10 godina i šta ja mogu novo tu da naučim?“²⁴ Na ovaj način bi se obesmisllilo licenciranje i svelo na puku registraciju radnika i firmi za privatno obezbeđenje.

PROMENOM PROGRAMA OBUKE DO KVALITETNIJE OBUKE

Uzimajući u obzir rokove kao i sporost državnog aparata ali i privatnog sektora bezbednosti, nije realno očekivati da se u ovom trenutku poboljša kvalitet obuke. Međutim, to ne znači da ne treba na tome raditi, jer licence koje se sada izdaju će važiti 5 godina, a nakon tog perioda će morati da budu obnovljene. Pored toga, privatni sektor bezbednosti će zapošljavati i nove radnike. Program obuke mora da bude prilagođen potrebama tržišta, kao i mogućnostima radnika privatnog obezbeđenja. Stvarati od njih „Džeјms Bondove“ nema nikakvog smisla. Program zato mora biti manjeg obima i mnogo praktičniji, gde bi polaznici prolazili kroz primere iz realnog života. Treba ukinuti sve nastavne oblasti i teme koje nemaju smisla jer su ili nepotrebne za radnike obezbeđenja ili se za definisano nastavno vreme ne može ništa naučiti. Kako bi se program obuke što bolje redefinisao, MUP može da anketira i intervjuiše licencirane radnike i menadžere privatnih firmi za obezbeđenje. Uz to, MUP vodi i evidencije o obukama i licencama, te analiza svih tih podataka može biti iskorišćena za unapređenje programa obuka. Da bi se ove promene desile, neophodno je priznati uočene slabosti i na njihovom uklanjanju raditi na vreme, kako i za 5 godina ne bi došli u sličnu situaciju poput ove u kojoj smo danas.

Izdavač

Beogradski centar za bezbednosnu politiku

Đure Jakšića 6/5, Beograd

Tel: 011 3287 226

www.bezbednost.org

office@bezbednost.org

Autor

Predrag Petrović

Dizajn i prelom

Saša Đorđević

Beograd, 2016.